

Arrest

nr. 133 594 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 23 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 november 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 juli 2012 de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die op 27 september 2012 aan verzoeker ter kennis worden gebracht, betreffen de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 11 augustus 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking werd op 12 augustus 2014 per aangetekende zending en per drager aan de partijen overgemaakt.

2.3. Verzoeker richt op 19 augustus 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoeker bij zijn vraag tot horen tevens opmerkingen formuleert, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 oktober 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij bevestigt uitdrukkelijk dat haar een F-kaart werd afgeleverd en stelt dat zij heeft gevraagd om te worden gehoord opdat de Raad uitspraak zou doen over het rolrecht, waarover zij heeft aangevoerd dat dit niet te haren laste kan komen. De voorzitter wijst erop dat het rolrecht enkel ten laste wordt gelegd van de verwerende partij in het geval van een intrekking of vernietiging van de bestreden beslissing, doch dat de afgifte van de F-kaart het gevolg is van een eigen initiatief van de verzoekende partij, met name een nieuwe verblijfsaanvraag. De verzoekende partij repliceert dat zij de nieuwe aanvraag heeft ingediend op aanraden van de verwerende partij. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang meer kan doen gelden bij haar beroep.”*

2.5. Daargelaten de vraag of verzoekers betoog van aard is om afbreuk te kunnen doen aan de vaststelling in de beschikking dat hij niet over het wettelijk vereiste belang bij het voorliggende beroep beschikt – gelet op de vaststelling dat verzoeker zich ter ondersteuning van zijn belang louter en alleen baseert op zijn overtuiging dat het rolrecht niet te zijn laste kan komen, wat geen voordeel inhoudt dat verbonden is met het doen verdwijnen van de bestreden handeling uit het rechtsverkeer en derhalve niet kan worden beschouwd als een rechtstreeks belang – wijst de Raad op het volgende. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een annulatieberoep in te stellen tegen de in casu bestreden beslissing, doch opteerde er tevens voor de uitkomst van deze beroepsprocedure niet af te wachten en reeds op 2 december 2013 een nieuwe verblijfsaanvraag te richten aan verweerder. Verzoeker heeft derhalve door zijn eigen handelen – met name het initiëren van een nieuwe verblijfsaanvraag, niettegenstaande er nog geen uitspraak werd geveld in de hangende beroepsprocedure – de grond waarop werd vastgesteld dat hij het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep, namelijk omdat hij reeds in het bezit werd gesteld van een F-kaart, mogelijk gemaakt. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom het rolrecht zou dienen te worden verhaald op verweerder, die er slechts toe gehouden is deze kosten ten laste te nemen in geval van een vernietiging of intrekking van de bestreden beslissing.

Gelet op bovenstaande dient de Raad op te merken dat verzoeker geen elementen aanbrengt die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven, namelijk dat hij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar hij in het bezit is gesteld van een F-kaart geldig tot 10 juni 2019. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA